

Za 5 Din

dobite radio-aparat.

To je najlepši dar za veliko noč,
Zato si naročite srečko pri Prosvetni zvezi v Mariboru!

Kdor je srečko že dobil, pa je še ni plačal, naj je ne zamudi plačati. Kako žalosten in kako bi bil jezen nase tisti, ki bi pozabil plačati srečko, pa bi ravno njegova zadela dobiček. **Zrebanje bo že 25. marca 1929.**

PROSVETNA ZVEZA V MARIBORU.

Nagrade »Slovenskega Gospodarja« so čisto posebej, ločeno od loterije Prosветne zveze. Zato naj oni, ki se hočejo udeležiti loterije Prosветne zveze, naročijo posebej pri Prosветni zvezi srečko za 5 Din.

Kako župnikujem.

(Pismo macedonskega župnika gospoda A. Tumpeja.)

Kakor Ponecij Pilat v vero, tako sem jaz prišel — praznoprav prijahal — iz Janjeva v Letnico.

Na božično noč sem imel doma v Bitolju polnočnico. Takoj nato pa na naš bitoljski kolodvor, kajti naš »oh«, ki mu pravimo po macedonski »pampurčeto«, odhaja že ob dveh po polnoči in stiši in stiče ob šestih v Prilep. Čeprav sem bil večini naznanil, so pa večina tako praznovali božični praznik — badnjak — da sem moral svoje ovčice šele zbrati in ob osmih opraviti za nje službo božjo. Nato sem šel okoli in raznašal med Slovenci Mohorjeve knjige, Hrvatom pa priporočal svetojeronimke. Zvečer sem zvedel za nekega triletnega fantka, ki še ni krščen. Po naših »hotelih« so v navadi takoimenovane »pevačice«. Bolj ali manj dvomljiva društva, ki zvečer od mraka do polnoči na posebnem odru svirajo in pejejo. In tako je bila v hotelu, kjer sem prenočil, neka češka družina za pevačice: stari oče in tri hčere, od katerih je ena bila poročena in je mati omenjenega fantka. Mož je bil inženjer, prišel v Jugoslavijo iskat kruha in po raznih neuspehih se je cela družina posvetila temu poklicu. On se je potem spomladl leta 1928 v Ohridu ponoči obesil. Ko sem sedel v hotelu k večerji, pristopi k meni mati fantkova in pravi: »Če se ne motim, ste katoliški duhovnik!« — »Sem! Župnik teh krajev sem.« — »Hvala Bogu! Imam tri leta starega fantka, pa še ni krščen.« — »Škoda, da za Vas nisem vedel zjutraj, bi ga bili krstili že danes. Ali sedaj ni mogoče?« — »Ne. Ker moramo do polnoči svirati, pa botra še nimam.« — »Koliko časa ostanete tu v hotelu?« — »Do 17. januarja imamo pogodbo.« — »Hm, jaz imam svoj načrt potovanja in sem povsod že naznanjen. Težko! Bomo videli. Jaz bom že kako gledal, da Vam ustrezem.« Drugo jutro zgodaj z avtom na železniško in orožniško postajo Trojači, da ponesem tam-

(Če ga nam prodate, vam takoj izplačamo zanj 4000 Din.) Razen tega dobite lahko: blago za moško in za žensko obleko; listek za vožnjo na orlovski tabor v Prago; 20 m finega platna; razno kmetijsko in gospodinjstvo orodje; perilo; slike; knjige itd.

kajšnjim katolikom božič. Zvečer nazaj. V isti hotel in se takoj dogovorimo za krst. Čakam do polnoči, da so odsviral, nato smo naprosili nekega slovenskega častnika iz Ljubljane za botra in fantka krstili. Mali je bil ves zaspan in smo ga po prstu zopet spravili v postelj, drugi pa so šli doli v hotel, da malo popraznujejo. Moral sem z njimi zaradi olike, jedel in pil pa nisem, ker sem s šparal za sveto mašo.

Avto za Kruševo je bil dogovorjen za zgodaj zjutraj in jaz sem držal besedo. Pa kaj, ko jo šofer ni. Po mnogem kreganju in prepiru smo krenili ob desetih na pot. Opoldne sem bil v Kruševu. Najprej še sv. maša, potem pa obisk ne katerih novih katolikov, ki so od zadnjega obiska prišli v Kruševo. Drugo jutro smo vsi praznovali božič in nato zopet na avto v Bitolj, ker sem za 29. december bil obljubljen za Resan, kamor so prišli nekateri (dve učiteljici!) tri ure daleč za sv. mašo!

Zvečer dne 28. decembra ob devetih sem stopil v svojo sobo v Bitolju. Moja kuharica jaz sam je menila, da se zdaj res ne spleča več, mnogo štorati sem in tja, ampak najboljše bo kos kruha in spat. Pogledam došlo pošto. Cajteng ni časa brati in mraz je v sobi. Torej pisma. Oho! Brzobjavka! In od gospoda škofa! In že dva dni stara! Odprem. »Takoj v Janjevo!« Ti šmentana godla! Ali kaj si češ? Bomo pa šli. Hitro vržem v kovčeg perilo in za vsak slučaj razlago nedeljskih evangelijev in hajdi spat. A zjutraj zgodaj »auf« in maševat, nato pa kakšen avto iskat. Huda zima, visok sneg: samo eden avto gre in sicer takoj. Al' zdaj gremo . . . Tistim, ki so me čakali v Resnu in Ohridu in Debru: »Pa drugokrat!«

Zvečer sem že v Skoplju. Pri gospodih jezuitih je nov predstojnik. Spli še. Zmatran je še vedno od božičnega potovanja. Bil je za božič v Uroševcu in Janjevu. »To je strašno!« pravi. Jaz se tolčem po kolnih od smeha in pravim: »Gospod, Vaša glava je še polna prečasnih skih pojmov. To vse si izbijte poprej iz glave. Kar fejest se poženite po fari, pa bo že šlo, da bo veselje! In ozdraveli boste, kakor še nikoli niste bili.«

Ko pridem v Janjevo, se je gospod dekan že vrnil. Jaz bi sedaj seveda kot 5. kolo v Janjevu lahko zopet odrajal nazaj v Bitolj. Ampak don Luka je legel in jaz moram ostati: spovedoval sem in pridigoval. Med tem pa čakal vsak dan

na odrešenje, pa pride škofova odredba: »V Letnico!« Začela se je diplomatska borba, kako bi me obdržali še za Svete Tri kralje, da bi požegnal v Janjevu hiše mesto gospoda dekana. Jaz pa sem izjavil, da je moj »starešina« gosp. škof, in tako sem odjahal v dežju in snegu skozi šume in olkove na izvore južne Morave — vsi trije izviri so v letniški župniji.

In sedaj sem že nad en mesec tukaj. Vsak dan čakam škofovega brzobjava. V Bitolju bo treba dati dijakom 1. suščaj rede na gimnaziji, pa celo tromesečje niso imeli veronauka, tudi osnovna šola ne; dve nevesti sem do božiča pripravil; po novem letu bi morala biti poroka, danes pa je že pepelnica; v Debru me od 1. decembra čaka krst itd. Oni večer se mi je ponoči vdrl del stropa, pa je padlo mimo; hudič ni trefil!

Tako se imamo. Bog Vas živi!

Zanimivosti.

Marijin kip na ledeni plošči.

Čitatelji našega lista se gotovo spominjajo na ponesrečene raziskovalce severnega tečaja pod vodstvom italijanskega generala Nobila. Dne 25. maja 1. 1928 se je vračal zrakoplov »Italija« po obkroženju severnega tečaja nazaj proti oporišču, od koder je bil nastopil pollet. Na povratku je obtežil led, ki se je nabral vsled megle na trupu zrakoplova, zračno ladjo tako, da je butnila povejlniška kabina ob plavajoči led in se odbila. Ko se je odtrgala omenjena gondola, je bil zrakoplov olajšan, se je dvignil v zrak, odplul naprej in še do danes je zavita njegova nadaljna usoda v temo.

Raziskovalci, ki so treščili na tla s povejlniško kabino vred, so se nekoliko poškodovali, a le zbrali vse preostale telesne sile in ugotovili, da jih je pustil zrakoplov na veliki plavajoči ledeni plošči. Iz kabine so oteli razne najnujnejše potrebščine, ki so jim bile življenjska opora sedem tednov, katere so prebili na plošči.

Med drugimi rečmi so oteli tudi Marijin kip. Češki učenjak dr. Fr. Behounek, ki je bil med ponesrečenimi, je izdal te dni knjigo o ekspedciji in posebno še o groznih doživljajih na ledeni plošči. Med drugim piše ta znameniti Čeh o Marijinem kipu doslovno sledeče:

»Polet naju je ležal v snegu lesen kipec Matere božje z Jezusom. Mariano (eden od ponesrečencev) ga je pobral, edeskal s sekuro kos ledu z male ledene plešče in postavil kipec na tako nastalo ravnico. Odslej nas je spremljala od tabora do tabora, prenašali smo jo s pobožnostjo iz kraja v kraj in ji zmirom pripravili prostor v bližini šotera, na kakšni ledeni plošči. Dal sem ji ime: »Naša ledena Marija« in spominjam se, da so naši tovariši živo ugovarjali, ko je hotel Cecloni vzeti kipec s seboj, ko je imel poleteti z Lindbergom. — Biaggi je izjavil, da mora ostati v taboru z zadnjim možem.«

Raziskovalci severnega tečaja niso bili kakšni pobožnjaki in vendar jim je